

man maa kunne være enig. Dersom der er noget Arbeide, der ikke kan udveies i timevis, tror jeg nok, det er det Arbeide, der præsteres af dem, der sidde paa de fremragende Pladser i Ministerierne. At disse Mænds Arbeide isørigt ikke er indskrænket til den kortere eller længere Tid, i hvilken de ere tilstede i selve Ministeriet, men at en væsentlig Del, til Liden endog den langt overveienende Del af Arbeidet præsteres hjemme, er Noget Enhver veed, som kjenner Forretningerne i Ministerierne. Naar Bederlaget, der bydes for Arbeidet i Ministerierne, syner ned til et saadant Lavmaal, at der ikke for dette Bederlag kan kaldes til Centraladministrationen i Landet de bedste Kræfter, der overhovedet kunne faas, saa siger jeg, at det er Landet og Befolkningen i Landet, der kommer til at udgjælde for en saadan Sparforsømmelighed. Er der saaledes efter min bestemte Formening en Viltsfarelse tilstede med Hensyn til Bedømmelsen af, hvad der præsteres af Arbeiderne i Ministeriet, er der efter min Formening en ikke mindre Viltsfarelse tilstede i Bedømmelsen af Lønningsafsatserne, saaledes som de her ere foreslaede. Det er blevet opfattet eller udtalt fra flere Sider, som om Forslaget gik ud paa at tilveiebringe overvættede store Lønninger for Arbeiderne i Ministerierne. Det forekommer mig, at man saa maa have overset, at de Lønninger, der nu betales, i Virkeligheden ere i alt Fald paa rene Ubeholdeligheder nær de samme, som for det samme Arbeide betales for 25 Aar siden — ikke for 10 Aar tilbage, som ærede Medlemmer stadigt have angivet, men for 25 Aar tilbage. — Jeg tror dog ikke, at der kan være nogen Tvivl om, at Fordringerne til Livet overhovedet ere stegne i Løbet af de 25 Aar, saaledes at enhver Klasse i Befolkningen, Sub være Lovet, nu kan stille ganske anderledes Fordringer til Livet, end den kunde for 25 Aar siden stille dem og og faae dem fyldestgjorte. Dersom altsaa Lønningerne for Embedsmændene bleve staaende ved det Samme, var det i Virkeligheden en relativ Tilbagegang, men foruden den relative Tilbagegang, som Fastsættelsen af Lønningerne i 1870 var, idet der ikke blev givet noget Tillæg, saa at de ikke kom til at følge med Tiden, stete der en ligefrem positiv Tilbagegang, en Forringelse i Stillingen ved de Bestemmelser, som bleve truffe i 1870. Jeg anførte allerede dengang, da dette Lovforslag blev fremsat, i hvilken Grad Avancementsforholdene ere blevene forringede ved de Bestemmelser, som bleve truffe i 1870. Vil man nu virkelig for Alvor kunne sige, at Lønningerne i 1870 ere de samme og ligesaa gode, som de vare før den Tid, naar den samme Lønning nu først naas i en langt højere Alder, end den dengang naaedes? Vil man sige, at Lønningerne ere de samme, naar en Fuldmægtig efter 1870, altsaa ogsaa i dette Dieblis, betales med den samme Løn, som er bleven betalt før 1870, naar han for at naae Stil-

lingen nu maa være i en Alder af 40 Aar, medens han dengang var i en forholdsvis ung Alder? Jeg tror, at det er klart givet, at Fastsættelsen af Lønningerne i Forbindelse med den Organisation, der fandt Sted i 1870, er en ligefrem Forringelse af de ministerielle Embedsmænds Stilling, saaledes som den var før 1870. Dertil kommer, at Pensionsberettigelsen nu opnaas langt senere, og derom ere vi dog alle enige, at Pensionen er en Del af Lønnen; altsaa, naar Pensionsberettigelsen først naas 10 Aar senere, er den Efterløn, man betaler, mindre, og altsaa det samlede Bederlag, der gives for Arbeidet, i Virkeligheden mindre. Jeg tror ikke, at der kan være Skygge af Tvivl om Rigtigheden af denne Betragtning. Naar man nu altsaa foreslaar en Forøgelse af Lønningerne, maa det efter min Mening ikke betragtes, som om det er et flot Forlangende. Jeg ønsker det betragtet saaledes, at man blandt Andet derigennem vil noget gjøre god igjen den Vret, man gjorde i 1870, vistnok uden at vide det, uden at have et klart Begreb om, hvad Bestemmelserne i 1870 kom til at betyde mod disse Embedsmænd. Jeg tror ikke, at man i 1870 havde nogen Forestilling om, at den Indskrænkning, man da fastsatte i Afgangen til Pension, og ligeledes i Tallet af de bedre Lønnede Stillinger, vilde have en saadan Indflydelse paa Embedsmændenes Avancement, som det har vist sig, at den i Virkeligheden har havt. Ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag har Ministeriet, for at jeg skal gsentage det, anset det for nødvendigt at se bort fra, hvad der vilde være det i og for sig Unstelige, og kun at forlange, hvad det anfaa for at være i og for sig nødvendigt. Ministeriet har troet at maatte indskrænke sig hertil, dels fordi det ikke kunde være ubekendt med den Mening, som en stor Del af Rigsdagens Medlemmer havde om disse Forhold, men ogsaa fordi Revisionsbestemmelsen i Loven af 1870 nødsagebe Ministeriet til at komme frem med Revisionsforslaget paa en Tid, hvor Stemningen nødvendigvis maa være for ved Revision kun at gaa til det absolut Nødvendige, for det Første, fordi man lever under Indtrykket af, at en Dyrkt er overstaaet og overtaet saaledes, at man ikke tænker paa, hvor hurtig den vil kunne vende tilbage, eller paa Sandsynligheden af, at det dog ogsaa i de næste ti Aar kunde blive foruden billigere ogsaa dyrere at leve. Det var dernæst et uheldigt Tidspunkt at forelægge Revisionsforslaget paa ogsaa af den Grund, at der, som jeg suldt erkjenner, for Dieblisken hviler paa Befolkningens næringsdrivende Klasser og ikke mindst paa Landbrugerne et saadant Tryk, at Representanterne for Befolkningen mindre villig ville se paa Forøgelser af Lønninger og Forøgelse af Personale udover, hvad der maatte anses for at være det Allernødvendigste. Jeg vil indskrænke mig til